

אור הצדיק

יוצא לאור ע"י ישיבת "תפארת צדיק" ע"ש מוהר"ן מברסלב
בראשות הרה"ג רבי יוחנן נתן שליט"א

דבר העורך

כבר בסוף הפרשה הקודמת קראנו על מסירות נפשו של פנחס, כשנכנס לתוך האוהל של נשיא שבט שמעון ודקר אותו בשעת עבירה עם הגויה כ'זבי בת צור, ואינו פחד מכל אותם שומרים שעמדו מחוץ לאוהל והיו עלולים לשים קץ לחייו.

והנה בפרשתינו, רואים אנו, שהקדוש ברוך הוא מתפאר ומשתבח במעשיו של פנחס. ואמרו רבותינו ז"ל במדרש, ש-ה' אמר "בדין הוא שיטול שכרו", כלומר, שאף על פי שעל כל מצוה מקבלים שכר בעולם הבא ולא בעולם הזה [שהרי אמרו חכמינו ז"ל: "מתן שכרם של צדיקים לעתיד לבוא"], בכל זאת פנחס זכה לקבל שכר גם בעולם הזה, מרוב חיבת ה' יתברך אליו.

כאשר אדם מתמסר בכל נפשו לקיים רצון ה' יתברך, אינו מפסיד מכך כלום, אלא אדרבא, בזכות זה זוכה לברכה מיוחדת מאיתו יתברך, ולא יקרה לו שום דבר רע. חשובה כל כך בעיני ה' יתברך 'מסירות נפש' של כל יהודי בקיום מצוות התורה [ואהבת ישראל כמובן], ולא שוכח הקדוש ברוך הוא את מי שמוסר עצמו לכבודו יתברך, הן במצוות, הן בלימוד התורה, והן בין אדם לחברו.

שבת שלום ומבורך לכל בית ישראל!

זמני כניסת ויציאת השבת

לריבנו	יציאת ש"ק	כניסת ש"ק
21:05	20:30	ירושלים: 19:13
21:02	20:33	תל אביב: 19:29
21:03	20:34	חיפה: 19:21
21:00	20:30	באר שבע: 19:26

כתובת המערכת: אבני החושן 31 מודיעין
מיקוד: 71700 טל': 050-3022212
דוא"ל: tiferet_tzadik@walla.com

ניתן לקבל הגליון מידי שבוע גם בדוא"ל

נא לשמור על קדושת הגליון, הגליון טעון גניזה!
נא לא לקרוא בזמן התפילה!

דבר ראש הישיבה

על פרשת השבוע

בגמרא במסכת סנהדרין (פרק ב) מובא, כשהרג פנחס את זמרי, התחילו השבטים מבזים אותו. אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה: הקדם לו שלום, שנאמר "לכן אמור הנני נותן לו את בריתי שלום". וראויה כפרה זו שתהא מכפרת והולכת לעולם.

בספר הקדוש "באר משה" מבאר הגאון הקדוש משה מאז'רוב זי"ע, שבני ישראל נכשלו באותו מעשה של פעור בטעות הדעת, שחשבו שעושים בזה מצוה, כיון שהעבודה זרה של פעור היא לפעור עצמו לפניו שהיא בזיון גדול. ובני ישראל חשבו שעושים מצוה בזה שמבזים את העבודה זרה, ובאמת זה היה אופן עבודתה, ואכן נכשלו בעבודה זרה.

מבואר בליקוטי מוהר"ן (סימן קמא א) שדרך היצר הרע להלביש את העבירה במצוה, ונדמה לאדם שעושה מצוה, ולמעשה זוהי עבירה. וכשעמד פנחס לקנא קנאת ה' צבאות – עמדו עליו לבזותו, ולא נחשדו חלילה בכוונה רעה לבזות משיח ה', אלא שכל כך היו שקועים בטעותם, עד שהיה נחשב בעיניהם כחוטא, בבחינת 'מונע אחרים מלעשות מצוה', לכן ביזו אותו. אבל פנחס זכה לדעת אמיתית, כמו שמובא במדרש על הכתוב בתהלים קיח: "יאמרו נא יראי ה' כי לעולם חסדו" – זה פנחס, כלומר, שהטעם שפנחס נצל מטעות נוראה זו, מפני שהיה ירא שמים, כי רק על ידי יראת שמים נצולים מטעויות. ומאחר שמתבוננים שבאמת אין זו מצוה אלא עבירה, ושורש התבוננות זו, נובעת מזה שהאדם מצוי תמיד בהרדה שאינו יוצא ידי חובתו, ונכנע תמיד לפני קונו, לעשות כל מה שציונו ה' יתברך, לפיכך **ראויה כפרה זו שתהא מכפרת עד עולם**, היינו שהוא לימוד לכל הדורות להתבונן ביראת ה', ועל ידי כך זוכים להנצל מטעויות ומכשולים, שמקורם בטעות הדעת.

ואיך זוכים לזה? רבינו הקדוש מגלה עצה נפלאה – על ידי שאדם "מיישב דעתו" בכל יום שעה, ומבקש ומתחנן לפני הקדוש ברוך הוא שיקרבו אליו, ויציל אותו מכל הטעויות האפשריות שמקורם בטעות הדעת [כמו בני ישראל בשיטים], על ידי זה מקבל סייעתא דשמיא מיוחדת, וזוכה להבחנה דקה, לדעת היכן יש הטעיית היצר, ולהנצל מזה. ולזה אומרים חכמינו ז"ל: אם ראית תלמיד חכם שעבר עבירה בלילה, אל תהרהר אחריו ביום, כי בודאי עשה תשובה. כי תלמיד חכם אמיתי, יש לו 'יישוב הדעת', וגם אם כבר טעה בפועל, על ידי 'יישוב הדעת' מגלה את הטעות, ועושה על זה תשובה.

**ה' יעזרינו ל'יישוב הדעת' אמיתי בכל יום,
ובזכות זה נזכה להנצל מהטעיית היצר הרע,
וממכשוליו הרבים, ולשפע גדול בגשם וברוח,
אמן ואמן.**

תאריכי פטירת הצדיקים

תמוז

כ"א- ר' יהודה הכהן שאקו, ר' אברהם מתתיהו פרידמן
כ"ג- ר' יחזקאל קצנבלויגן, ר' משה קורדוברו
כ"ד- ר' יהושע ברדוגו כ"ה- ר' אריה לייב
כ"ו- ר' שלמה גאנצפריד (קיצור שו"ע) כ"ז- ר' יעקב עדס
"בזכות נר תמיד הדולקים בשמן זית, נצולין מגזרת שמד"

דברי הרב יריב מזרחי שליט"א

האדם בהתהלכו בעולם הקדושה ועבודת ה', צריך לחלק ולהבחין בין שני דברים שונים ומובדלים זה מזה: האחד – המקום בו הוא נמצא, השני – המקום אליו הוא רוצה להגיע. כשם שאדם הרואה ממרחק של עשרות קילומטרים הר גבוה, ואינו מתבלבל לחשוב שכבר הוא שם. כך בעבודת ה', צריך האדם להבין, שהדברים אותם זכה להשיג בשכלו, הינם בגדר ראייה בלבד. הבנה זו אותה האדם חש ורואה, אמנם הבנה אמיתית היא, אך היא איננה מקומו בהווה. טעות זו הינה שכיחה ורווחת וחלק ממנה לפחות נובע ממקום קדוש ויקר – שאיפתו של האדם לעשות את רצון ה' בצורה היותר טובה ושלמה. חלקה הפחות נעים, נעוץ בישות וגאווה המונעים מלהיות ולפעול מהמקום האמיתי, מתוך הקושי להכיר בחסרונותיו והעדר שלימותו, ובכך מסתירים גם מהאדם עצמו את מקומו.

גורם נוסף לטעות, היא המחשבה שפעולות או מעשים פשוטים, בדרך התורה וההלכה, אין בהם כדי לשמח ולרצות את בורא עולם. רבי זושא מנאפולי נהג לומר: "כשאעלה לשמים לא ישאלו אותי מדוע לא היית משה רבינו, ישאלו אותי מדוע לא הייתי רבי זושא!" בורא עולם, חפץ לגלות את האור במקום בו אנו נמצאים ולא במקום בו אנו חפצים להמצא, זהו ההווה היקר, זה אנחנו. כן, אפילו אלינו כפי שאנו כעת, בורא עולם מספיק גדול ורב כח להגיע, לדבר, לרמוז, להאיר ולהתגלות.

בליקוטי מוהר"ן תורה קיב, מגלה רבי נחמן מברסלב, שחותמו של בורא עולם הוא האמת, והתגלותו היא במקום האמת מעטה ודלה ככל שתהיה. נסיונות לחקות אנשים והתנהגויות שאינן שלנו ולזהות את עצמינו עם התובנות הגבוהות ולא עם נקודת האמת, מרחיקה אותנו מעצמינו ומבורא עולם. אין אנו מדברים על הזנחת הרצון להתקדש ולעלות חלילה, אלא לזהות אותו, להגדיר אותו ולהשתמש בו בתבונה, מבלי שיכחיש ויחריב את המציאות וההדרגתיות ההכרחית במסילה העולה אל הקודש. ההשלמה והשמחה עם מקומינו, בשילוב רצון אמיתי ומבורר להתקדם, יאפשרו לנו את הלגיטימציה למקומינו, כך נוכל לפעול ולנוע שלא בכח הזרוע, ולהיות אנחנו בתוך כל מבויל הרצונות השוטף אותנו ואת העולם, מתוך יחסי גומלין וקשר אמיתי עם בורא עולם.

פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן, אשר לא נמשח לכהונה עם אהרן ובניו, אינו מערער על כך, שנפלט "מסבב המינויים" [לא התמנה לכהן ביחד עם אהרן ובניו], אלא היה נאמן למקומו, לאמונתו ולבוראו, היה ממשיך בדרכו בטהרת מעשיו ומחשבותיו, עד שהקול האלוהי, לאחר מעשה זימרי, מצוה אותו להתקדם ולהכלל עם יתר אחיו הכהנים, בלמדו אותו, את הקצב והתנועה שבעולם הקדושה – קידום לא לוקחים, קידום מקבלים.

פניני הזהר לשבת קודש

אמר רבי שמעון: כשמוציאים ספר תורה בציבור לקרוא בו, אז נפתחים שערי רחמים בשמים, ומעוררים את האהבה למעלה, וצריך האדם לומר כך: "ברוך שמו של רבון העולם, ברוך כְּתֵרְךָ וּמְקוֹמְךָ, יהיה רצונך עם עמך ישראל לעולם, ופדות ימינך הראה לעמך בבית מקדשך, ולהגיע לנו מטוב אורך ולקבל תפילותינו ברחמים. יהי רצון מלפניך, שתאריך לנו חיים בטוב, ולהיותי נפקד בין הצדיקים לרחם עלי ולשמור אותי, ואת כל שלי ושל כל עמך ישראל. אתה הוא הזן את הכל, אתה הוא השולט על המלכים ומפרנס את הכל. אתה הוא השולט על הכל, והמלכות שלך היא. אני עבדו של הקדוש ברוך הוא שמשתחוה לפניו ומלפני כבוד תורתינו בכל זמן וזמן. לא על איש אני בוטח ולא על בני אלהים אני סומך, אלא באלהי השמים, שהוא אלהי אמת ותורתו אמת ונביאיו אמת, ומרבה לעשות טובות ואמת. בו אני בוטח, ולשמו הקדוש והנכבד אני אומר תשבחות. יהי רצון מלפניך, שתפתח לבי בתורתך, ותיתן לי בנים זכרים שעושים רצונך, ותשלים משאלות לבי ולב כל עמך ישראל לטוב ולהיים ולשלום, אמן".

עצות משובאות

אנחה

כשאדם מתפלל כראוי בדביקות או מתבודד כראוי, ובאמצע הוא נופל ממדרגתו – זה נמשך מפגם האמונה, ואז צריך שישבר לבו בקרבן, ויתבייש בעצמו על שנפל ונשלך משמים לארץ וירחם על עצמו עד שיתאנח. ועל ידי האנחה יחזור למדרגתו. ליקוטי מוהר"ן (קח)

~ ~

אנחה של קדושה היא יקרה מאד, כי על ידי שמתאנח על שרחוק מהקדושה, על ידי זה הוא נפסק מחבל הטומאה ונקשר לחבל של קדושה. וכן להפך, חס ושלום, כשמתאנח על איזה דבר תאוה שהוא נכסף אליה, אז להפך, חס ושלום. (ט)

~ ~

אנחה שמתאנח האדם על עוונותיו או על מיעוט השגתו, זה יותר טוב מכמה סיגופים ותעניות. (שם)

כבוד חכמים, אהבת התורה וחיבת הצדיק

בהגיע המרכבה אל מקום עמידת סבא, הוא אותת לעגלון לעצור, וטיפס ועלה פנימה והשתהה שם זמן מה. לאחר מכן יצא סבא משפולי מתוך העגלה ועמו יהודי נשוא פנים, אשר זיו וזוהר קרנו מפניו. שלובי זרוע הלכו השניים יחדיו לעבר העיר, והתלמידים אחריהם. רמז קל ניתן מעיני סבא, ומיד מילאו את החלל קולות של שירה וזמרה, שמחה וצהלה. כך ליוו התלמידים את רבם ואת אורחו אל בית המדרש הגדול שבעיר, כשלאורך כל הדרך מצטרפים אליהם עוד ועוד יהודים מבני המקום. בהגיעם לבית המדרש המצוחצח והמבהיק, ציוה סבא לפתוח את ארון הקודש ולומר את פסוקי "אתה הראת" הנאמרים ב'שמחת תורה' לפני ההקפות. עם תום אמירת הפסוקים פצה סבא בניגון של 'שמחת תורה', והקהל מזמר ושר אחריו. מיד אחר כך אחז הסבא באורת, הגביהו בשתי ידיו והכריז בקול גדול: "הנה ספר התורה בכבודו ובעצמו. קדוש וטהור הוא, ומלא חכמת ה' כספר תורה. לכבודו צחצחנו והברקנו את בית המדרש שלנו, ועכשיו נערוך הקפות סביב הבימה עם ספר התורה, זה שזכינו להכניסו להיכלנו!".

כך החל סבא משפולי לקרוא את כל הקטעים של ההקפות, כאשר הוא מרים שוב ושוב את האורה ומחזיק בו כפי שמחזיקים ספר תורה. הקיף את הבמה שבע פעמים, עד שברגע מסוים גברה התלהבותו וקרא אל תלמידיו בעינים זוהרות: לא בכל יום מזדמנת לידינו זכות כזו, הבה ננצל אותה כראוי, נגיל ונשמח בזאת התורה כי היא לנו עוז ואורה! ואחר כך הסבו כולם בסעודת מצוה שנמשכה שעה ארוכה, ובה הפליא האורה בדברי תורה. האורה המיוחד הזה, היה רבי שניאור זלמן מלאדי, ולימים התפרסם כבעל התניא וה"שולחן ערוך".

זו היתה דרכו הייחודית של סבא משפולי לבטא את הערצתו ואהבתו לרבי שניאור זלמן, ולנטוע בלב תלמידיו כבוד חכמים, אהבת התורה וחיבת הצדיק.

דרכו של סבא משפולי בעבודת הבורא היתה שונה מדרכם של כל תלמידי המגיד ממזריטש. הנהגתו היתה בלתי רגילה, ולא פעם עוררה פליאה אצל רבים. אולם צדקות המופלאה והמופתים הגלויים שהתגלגלו אצלו על כל צעד, הוכיחו לכל כי דרכו יסודה בהררי קודש וכי נשגבה היא מבינת הבריות.

יום אחד נכנס סבא לבית המדרש הגדול בשפולי, וציוה על תלמידיו לנקות ולמרק ביסודיות את המקום. התלמידים התפלאו מאד על ההוראה, שכן זה לא היה ערב שבת או ערב חג, ושום מאורע חגיגי הידוע להם לא עמד להתרחש. אף על פי כן עשו את מצוות רבם. כעבור ששעה חזר סבא לבית המדרש, סקר את עבודתם של תלמידיו ולא נחה דעתו. הוא ציוה להביא דליים מלאים מים ולהבריך כל פינה וכל רהיט בבית המדרש. עמלו התלמידים וטרחו בכל מרצם על המלאכה, וסבא היה מופיע מפעם לפעם בבית המדרש, בוחן ובודק כל כיסא וכל מרצפת, ומצביע על הפגמים במלאכת הניקיון. רק לאחר שהכיל לבדוק בדיקה יסודית בעיניו החדות והקפדניות, ובית המדרש כולו נציץ והבריך לשביעות רצונו, העזו כמה מבחירי התלמידים לפנות אליו ולברר על מה ולמה ולכבוד מה כל עבודת הניקיון הזאת הוזה. הביט בהם סבא משפולי וענה בפשטות: ביום הזה נקבל כאן את התורה. דברי הסבא, יותר משגילו – הסתירו, ויותר משהניחו את הדעת – התמיהו אותה, ובכל זאת איש מהתלמידים לא הרהר אחריהם, בידעם כי אין מלים ריקות בדברי הצדיק. אחרי זה ציוה סבא על כולם ללכת לביתם, להתרחץ וללבוש בגדי חג. אף הוא עצמו עשה כן, לבש את בגדיו הנאים ביותר, ששימשוהו בימים מיוחדים בלבד, ולאחר מכן יצא בראש כל תלמידיו אל מחוץ לעיר. שעה ארוכה עמד שם ועיניו תרות ומחפשות באופק הרחוק. והנה, ממרחקים נראתה נקודה מתקרבת ובאה. אנחת רווחה יצאה מלבו של סבא, והמתח והציפייה בין התלמידים גברו והלכו. מרגע לרגע נוכחו כי זו מרכבה רגילה, אשר רבות כמותה עוברות במקום מפעם לפעם.

(מאור החסידות)

על ידי נסיון עושים לו נס

אין עושים נס אלא למי שיש לו מסירות נפש על קידוש ה'

אין עושים נס לנואף

"ח תשרי של חוה"מ סוכות הוא יום ההילולא של רבינו הקדוש. מאות מנשות ישראל הזקוקות לישועה, מנצלות את היעדרותם של אנשי שלומינו הגברים מחמת החג ומצוות הסוכה, ומתאספות על הציון לתפילות וזעקות מהולות בשמחת החג. באחת השנים האחרונות, הגיעה בין נשים אלו, גם ר' מאשדוד. מספרות חברותיה של ר' לנסיעה: "עוד לא הגענו לציון, בקושי התפלגנו חצי שעה, ולפתע היא מתפרצת בתנועות של שמחה וכמעט מתעלפת מהתרגשות". ר' אומרת להן: "אני נמצאת כאן בציון הקדוש כדי להתפלל עבור בתי שנפצעה קשה בתאונת דרכים, ומאז התאונה חלפו חודשיים והיא אינה יכולה לדבר. במצב זה עזבתי אותה בבית החולים ונסעתי למקור הישועות באומן, והנה לא חלפה חצי שעה מאז בואינו והטלפון שלי מצלצל, ומי המדברת מעבר לקו? בתי הפצועה בכבודה ובעצמה!". מיד התארגנו הנשים לאמירת "נשמת כל חי"...

נשמת לקבל גם את הסיפור שלכם למזור זה!
ניתן לשלוח בדוא"ל
בכל עת אפשרי

- 02-9950000 לשמיעת שיעורי ברסלב בשפות שונות
 - 052-3476706 גמ"ח קונטרסים ודיסקים
 - 052-3635951 גמ"ח לימוד לעילוי נשמת
 - 054-7280433 גמ"ח תפילין
 - 08-9743529 מוהל מוסמך ירא שמים
 - 02-5810010 שידוכים לשם שמים
 - 1-800-255-522 מוקד הישועות
- מסופר על רבי יצחק מווארק, כשהביאו לו ספר ליקו"מ, הוא התמלא שמחה עצומה, לבש השטריימל ויצא לקבל הספר, והיה אצלו כמו 'שמחת תורה'!

לקראת חודש אלול הבעל"ט הישיבה כמודיעין מזמינה אליה בחורים, חילים ובוגרי צבא רציניים המעוניינים ללמוד ולהתקדם בעבודת ה' מתוך שמחה ודיבוק חברים לפרטים והרשמה יש לפנות לרהי"ש: 057-2298914

אני מאד רוצה להתקרב לרבינו נחמן מברסלב, אבל מאד קשה לי ולא יודע איך. מה עלי לעשות?

המשך חלק ד

מי שזוכה להתפלל עם אנשי הצדיק, או ללמוד בצוותא חדא את תורת הצדיק, ומקיים עצותיו הקדושות [חצות, התבודדות, תפילה בכח ועוד], זה בודאי ובודאי נחשב להתקשרות בצדיק. והחוש והנסיון יעידו בזה, על בחורים שנכנסו לישיבה במתכונת הנ"ל, ותוך זמן קצר השתנו לבלי היכר – בעדינות נפשם, בשיחם ושיגם, ובדיבורי אמונה והתחזקות ששנמעו מפיהם, וכל זה זכו על ידי שהתקשרו עצמם עם אנשי הצדיק.

הגאון החסיד רבי לוי יצחק בנדר זצ"ל, מספר ב"דיבורי אמונה" (ח"ב עמ' קמז) על יהודי פוחז ובעל עבירה, שהיה באומן, בשם משה צדוק'ס [משה בן צדוק]. אביו צדוק, היה יהודי פשוט, בעל עגלה, והיה ממתפללי הקלויז הקדוש באומן, וכדרך פשוטי העם של אז, הוא היה קם בהשכמה לומר פרקי תהלים וכדומה. כשנפטר צדוק לבית עולמו, הגיע בנו משה, שהיה פושע ופוחז, לקלויז באומן, מאחר שסילקו אותו משאר הבתי כנסיות באומן, עקב "מעשיו הטובים", כי באמת היה אדם מסוכן ביותר, כי היה שותף לכנופיות המסוכנות ביותר, וגם הקומוניסטים רצו להורגו על מעשיו הנבזים. אולם אצל אנשי הצדיק לא דוחים שום יהודי, יהיה מי שיהיה. ובכן נכנס משה לבית הכנסת של חסידי ברסלב באומן, אמר קדיש, והלך לו. לעולם לא התפלל וגם לא הניח תפילין. ניגש אליו ר' יענקל זיטאמיר ע"ה, ואמר לו: משה, אם אתה כבר נכנסת, הנח כבר תפילין! הסכים משה מיד, ואכן הניח תפילין, וכך שלב אחר שלב, החל להתפלל ולקיים מצוות נוספות, עד שהפך לבעל תשובה גמור, ואף גידל זקן ופיאות כאחד הכשרים. ופעמים רבות פגשו אותו מתמוגג בדמעות חמות על ספר התהלים ועל הליקוטי תפילות. בתחילה, היו אנשי העיר מדברים בזלזול על חסידי ברסלב, שהם נותנים דריסת רגל אצלם לאדם פושע מסוכן כזה, שאין שום סיכוי שיחזור בתשובה, אבל לאחר שנוכחו בשינוי מהותי בהתנהגותו ובתשובתו הראויה שעשה, ואז נוכחו בצידקת דרכם של חסידי ברסלב, המקרבים יהודים כל זמן שישם יהודי נקרא עליהם, ואין שום יאוש כלל, ולא ידח ממנו נידח.

נמצאנו למדים מסיפור מופלא זה, שעל ידי ההתקשרות וההתחברות לצדיק, ועם אנשי אמת, זוכה להנצל ממיתה רוחנית, רחמנא ליצלן, ולזכות לנצח נצחים.

ה' יזכינו לקירבת צדיקים אמיתית, ולזכות לשפע גדול ברוחניות ובגשמיות, אמן.

שאלות למזור זה יש לשלוח
לכתובת המערכת או לדוא"ל

בכל שבוע ישנה אפשרות להקדיש את הגליון לעלוי נשמת צדיק מסוים המעוניינים לזכות במצוה וליטול את חלקם בדבר מוזמנים לפנות למערכת בכל עת אפשרי חיזקו ואימצו!